

З глибин буття, де ще тумани, — лох
Свідомости — повз розписи настінні.
У почуттях — суцільні зсуви й тундра
Та ями ще від водоспадів лих,

Що їх — із серця — перегнало в слух
Й — на бік — рукою — краплі монотонні.
Яке повільне мозку проростання.
Прозорі пищавки. Овальне і мале

Склепіння вітру на колонах з м'яти.
В тягучі східці душу всю розмито.
І тільки пам'ять, згаслий маторженик,

Шукає рами в світловій ожині,
Як кишка — вже не діючий гідрант, —
Що — як комета — пустиря ядро.